

Svatba Jiřího Munka



Tohle je moje svatební fotografie z roku 1963. Moje matka Olga Munková, rozená Náchodová, stojí nalevo vedle Náničky, mojí chůvy, pak je moje žena Alena Munková, rozená Synková, já, nevlastní matka mé ženy, můj synovec Jiří Kovanic, moje sestra Helena Kovanicová, rozená Munková a její manžel Rudolf Kovanic.

S manželkou jsem se seznámil v roce 1959. Po válce si mnoho Židů, kteří se vrátili z koncentračních táborů, vzalo za manželky dívky nežidovského původu. Jednak bylo židovských dívek málo a Židé už také zřejmě nechtěli mít se svým původem nic společného. My s manželkou jsme byli výjimka. Nejdřív jsme nevěděli, že máme společnou minulost. Oba jsme byli současně v Terezíně, ale nevěděli jsme o sobě. Moje paní byla v Kinderheimu. Když jsme se potom asi v devětapadesátém roce seznámili a zjistili, že máme za sebou podobný příběh, velmi nás to sblížilo. Přeci jen nám byli lidé, kteří nezažili to, co Židé za války, poněkud cizí, protože nemohli pochopit, jak jsme se cítili. Já jsem nikde o svých zážitcích nemluvil. Snažili jsme se své pocity potlačit a zapomenout na ně a ve dvou to bylo jednodušší.

Moje manželka pochází z Letné. Její tatínek byl sice zubař, ale rodinná tradice jejich předků byla spojená s nakladatelstvím knih. Její dědeček byl prvním vydavatelem Švejka a založil vydavatelství Synek, které bylo před válkou známé vydáváním hodnotných knih. Maminka mojí manželky zemřela na rakovinu, když byla moje žena ještě úplně malinká a její tatínek si potom našel novou paní. Manželku krátce poté přehlásili na katolickou víru v domnění, že jí to v životě pomůže, ale za války bohužel rozhodovala úplně jiná hlediska.

Manželka pocházela ze dvou dětí. Její bratr, Jiří Synek, později známý pod pseudonymem František Listopad, který v současnosti žije v Lisabonu, měl za války velice zajímavý osud. Tehdy mu bylo asi osmnáct, dvacet let, byl zapojený do nějaké podzemní organizace, a proto se celou válku skrýval u různých lidí v Praze. Je neuvěřitelné, že ho nikdo neobjevil a musel být bezpochyby velice odvážný. Vyprávěl historky o tom, že třeba musel ukrást na úřadě razítko, aby ho pak mohl použít na

potvrzení nějakých dokladů. Po válce dostal od prezidenta Beneše vyznamenání za statečnost.

Byl to jediný komunista v naší rodině, ale komunista jiného druhu než byli ti, kteří během komunistické éry poklonkovali režimu. Bratr manželky ještě před převratem v roce 1948 odjel služebně do Francie, kde pak vydával nějaký politický časopis. Když ho komunisté po převratu povolali zpět do Československa, odmítl se vrátit a zůstal v cizině.

Manželka potom měla kvůli němu spoustu starostí, vozili ji na StB, protože její bratr občas vystupoval v rádiu Svobodná Evropa, což v padesátých letech nebyla legrace. V jejích kádrových materiálech bylo všechno pečlivě zaznamenáno. Komunista, který emigroval, byl totiž z pohledu režimu mnohem horší než nekomunista. Manželčin bratr se věnoval hlavně literární tvorbě, je známým básníkem, spisovatelem a dramatikem. V současnosti žije v Portugalsku a je tam jako kulturní činitel velice uznáván. Dokonce zastupoval Portugalsko v rámci jednání o přistoupení České republiky do Evropské unie. Dostal mnoho vyznamenání a ocenění v Portugalsku i v České republice, naposledy např. vyznamenání od prezidenta Havla i českého ministra zahraničí za to, že propaguje českou kulturu v Portugalsku.